

Pro jedno kvítí...

Casey Dembowski

KIO KAN

Copyright © 2025 by Casey Dembowski
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události
zde vyličené jsou výsledkem autorčiny představivosti
nebo jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost s místy,
událostmi, obchodními společnostmi
nebo se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, je zcela náhodná.

Z anglického originálu THE FIRST LOVE MYTH
vydaného v roce 2025
nakladatelstvím Red Adept Publishing, LLC
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-580-6

*Mým čtenářům, kteří mi dali odvahu
vytáhnout tohle ze šuplíku.*

Kapitola 1

LIZ

Nejsem těhotná. Takže je to jasné. Digitální těhotenské testy z moči kašlou na nějaké ženské city. Nikoho nemučí nejistotou, jestli se objeví druhá čárka, nebo ne, a zdali je nějaký rozdíl, když testujete páte nebo první čurání za ten den. Takhle je to jednoduché. Buď jste těhotná, nebo nejste.

Odhodila jsem test do odpadkového koše, otočila se k němu zády a pomaličku jsem si umývala ruce. Teď by na těhotenství nebyla zrovna ta nejvhodnější doba. O tom se nedá pochybovat. Můj muž vyrazil svého účetního už skoro před čtyřmi měsíci a od té doby nabraly jeho občasné pracovní cesty pravidelný měsíční rytmus. Julian tolik necestoval od doby, kdy jsme dokončili postgraduální studium.

Nadchází vyčerpávající období filmových festivalů. Nedovedu si představit, jak bych to zvládala, kdyby mnou ještě cloumaly hormony. To by znamenalo opravdovou pohromu. A přece cítím zklamání. To nemohu popřít. Přijde někdy pro mě a Juliana ten správný čas?

Odpověď, která se dere na povrch, raději pohřbím. To, že jsme správnou dobu zatím nenašli, přece neznamená, že taková nikdy nepřijde. A nečekané dítě může být právě tím, co bychom potřebovali, abychom si našli čas – abychom upřednostnili rodinu a budoucnost před prací, vášněmi

a všemi ostatními věcmi, které nám slouží jako záminka, abychom se opravdu nesnažili.

Někdy totiž toužím po dítěti tak moc, až to bolí. V prvním roce manželství přišel spontánní potrat, a po pravdě řečeno, ani jsme na dítě nebyli připravení. Ale nová antikoncepce, špatné načasování a smůla se na to dívaly jinak, a to přinejmenším několik týdnů. Potom se zdálo, že nás nějak neláká zkoušet to znovu. Nejprve jsem se chtěla vyhřívat na slunci líbánek. O pět let později už na mě mé biologické hodiny pomalu začínají rvát. Ne že bych ve čtyřiatřiceti byla stará, to si o mně nemyslí nikdo jiný než moje gynekoložka, nemohu však setřást pichlavý pocit, že to tak zkrátka nemá být. Totiž já a Julian a dítě.

Možná ale nadešel čas projevit trochu víc aktivity. Na telefonu jsem hledala aplikace pro sledování ovulace. Shodli jsme se, že kvůli tomu nezačneme jančit a ponecháme plánování rodiny na náhodě – jen si budeme dopřávat hodně sexu a uvidíme, k čemu to povede. Julianovi tohle řešení vyhovuje a já v žádném případě nemám důvod si stěžovat. Náš intimní život nebyl takhle báječný od prvních měsíců našeho zasnoubení. Ovšem nemůže být na škodu, když přitom budu věnovat víc pozornosti svému cyklu. Ten nikdy neprobíhal normálně. Prokazují to jak můj negativní test, tak týdenní zpoždění menstruace. Doktorka říká, že s největší pravděpodobností ovuluji v ten správný čas, takže vědět, kdy přesně ovulaci mám, by mohlo být docela prospěšné. Ale není to tak, že si musím dělat těhotenský test den co den jako to dělala moje švagrová. Mohu zadat nějaká data posledních menstruací a uvidíme, kdy přijde ten čarovný den. Rozhodně to nemůže být na škodu.

Než jsem vůbec stačila otevřít nabídku aplikací, vyskočila mi na displeji Julianova fotka. Nechala jsem ho chvíli vyzvánět, abych se na snímek mohla dívat o vteřinu déle. Tuhle jeho momentku miluji. Pořídila jsem ji o líbáncích, byl šťastný, uvolněný, opálený. Tohle je *můj* Julian.

„Ahoj, miláčku,“ řekla jsem. Dnes by měl letět zpátky z jakési konference v St. Louis. Před pár hodinami byla ještě předpověď počasí příznivá, ale je možné, že se něco zvrtno.

„Jsi doma?“ Znělo to jaksi nesoustředěně a v telefonu byl slyšet šum letištní haly plné lidí.

„Ano.“

„Výborně.“ Rámus v pozadí utichl, takže jsem si domyslela, že zašel někam do méně rušných prostor. „Potřebuji, abys za mě dneska odeslala nějakou poštu.“

„Jasně. Odložili ti let?“

„Přesně tak, strhla se tady docela drsná bouřka.“ Odmlčel se a zaslechla jsem několik kliknutí kláves jeho laptopu. „Mám na celý den vstupenku do jedné privátní čekárny.“

„Tvůj šéf asi bude nadšený.“ Vyšla jsem z koupelny, aniž bych se po testu ještě ohlédla. Zítra se k těm pravdomluvným růžovým čárkám ještě vrátím. Ke své úzkosti přidám aspoň trošku naděje. Mluvila jsem s Julianem o těhotenských testech, ale kromě té části, která se týká sexu, se o úskalí početí nějak moc nezajímá. Někdy si říkám, jak dlouho mu bude trvat, než si všimne, že jsem nedostala menstruaci, jestli chybějící krabice s tampony zafunguje jako do očí bijící signál nebo to přehlédne. „Mají dlouhý odklad?“ zeptala jsem se, když nereagoval na můj vtípek s jeho zaměstnavatelem.

„Možná pár hodin.“

Říkala jsem si, že to není tak hrozné. Po prvních několika Julianových služebních cestách jsem přestala plánovat, co by se mělo dít po jeho návratu, protože jsme pokaždé hned padli do postele a odhodili všechny zábrany.

Rozsvítila jsem v Julianově pracovně. Místnost mi připadá povědomá, a přece nevšední. Je to jeho prostor. Voní jako on a působí do posledního detailu jako doupě tvůrčího génia, jímž ostatně tenhle pokoj opravdu je. Ani si nevzpomínám, kdy jsem tu byla naposled. Julian potřebuje místo, v němž by se uzavřel před zbytkem běžného světa a ponořil se do

privátního světa fikce. Tuhle zvláštnost jsem se naučila chápat už dávno.

„Po čem se mám dívat?“

Povrch stolu je na jedné straně zavalený papíry, které trčí v rozličných úhlech, na druhé jsou papíry pečlivě srovnané. Není obvyklé, že by Julian měl v pracovních věcech nepořádek nebo že by zapomněl odeslat nějakou poštu. Pociťala jsem náznak obav, ale přešla jsem to.

„Je to přihlašovací formulář do soutěže Norfolk Screenplay Contest,“ řekl naprosto normálním hlasem.

Možná je ten nepořádek jenom ukázkou náhodného zmatku kvůli novému časovému rozvrhu. Napomínala jsem se, že ne všechno nezvyklé nese nějaké hlubší sdělení. Prohledávala jsem papíry a našla jen rukopisy a stránky scénáře, několik účtů, o kterých jsem doufala, že je zaplatil, protože jinak bychom byli ve velkém průšvihy, a kalendář.

„Měl by k tomu být připnutý šek a předtištěná obálka.“

Oči mi na to padly v okamžiku, kdy větu dokončil. „Mám to. Postarám se, aby to dneska odešlo. Ještě něco?“ Listuji kalendářem. Knížečka malého formátu, ne ten větší zápisník, do kterého si vyznačuje cestovní plány a závěrečné termíny soutěží a festivalů. V posledním týdnu tohoto měsíce je jenom několik X, u jednoho dne načrtnutá hvězdička a o několik dní později vybarvená hvězdička. Datum u vybarvené hvězdičky je mi povědomé, ale nedokážu je zařadit.

„Vlastně kdyby ti to nevadilo... Mohla bys odeslat nějaké soubory, když už jsi tam?“

Jeho žádost mi zvedla náladu. Julian je tak pohlcený svou prací, že nikdy nedopustí, aby se jí někdo dotkl. Téměř nikdy na filmech nepracuje mimo tohle doupe. Je to zvláštní tvůrčí tik, a i když to někdy bývá otravné, většinou ho pro jeho vášeň o to víc miluji.

V telefonu se ozve nějaké zkomolené hlášení letištního rozhlasu a Julian hlasitě zavzdychá. Už je mi jasné, že jsem odsouzena k večeři o samotě. Možná bych mohla zkusit ten

nový podnik na Wilton Avenue nebo zajít do lázní na kosmetiku a pedikúru. Už jsou to věky, co jsem o sebe naposled pečovala, a před sandálovou sezónou musím něco udělat s kůžičkou kolem nehtů.

„Jasně. Přejdu k počítači. „Které to mají být?“

„Ehm... Denní práce z natáčení *Eternity* z páteho dubna... máš to?“

Složka se soubory k tomu filmu z toho data je obrovská. Jde o záběry za celý den a noc. „Všechny?“

„To ne. Možná tak prvních dvacet...“

Přesunu soubory do přenosového programu, o kterém vím, že ho obvykle používá. Na to, jak dobře je Julian obeznámený s technickými věcmi, se kuriózně vyhýbá používání cloudu.

„A ještě něco,“ ozve se jakoby stydlivě. „V počítači mám taky přihlášku na jeden festival. Mohla bys mi ji poslat e-mailem?“

Proběhnu několik souborů umístěných na ploše monitoru, než přihlášku najdu a odešlu ji na jeho e-mailovou adresu. „S čím se chceš přihlásit?“

„*Výletní lodi patří mladým milencům*,“ odpoví a nepochybně se na druhé straně linky usmívá.

Začervenám se a zároveň mě opustí veškeré obavy. Film *Výletní lodi patří mladým milencům* popisuje začátek našeho příběhu, a to doslova. Julian využil svých schopností k vytvoření série krátkých filmů a každý z nich zaměřil na část našeho společného života. *Výletní lodi* jsou prvním z těch filmů – dostala jsem ho jako svatební dar – a popisuje příběh našeho prvního polibku na palubě lodi. Kolem nás nebylo nic než oceán, hvězdy a vítr. Už tehdy jsem věděla, že můj další život nebude stejný jako dřív. Nevnímala jsem to tím mladickým, ohromným způsobem, jako že každý polibek člověku změní život, ale poznala jsem to v hloubi duše. Tenkrát v noci mě políbil a v té chvíli jsem před sebou viděla celou budoucnost a pochopila jsem, že není cesty zpět, i kdybych

stokrát chtěla. Julian Madden mi tím jediným polibkem ukradl srdce.

Nikdy jsem se nedozvěděla, jak tu noc a ten polibek vnímal Julian. Tedy ne úplně. Nicméně *Výletní lodi* popisují ten příběh z Julianovy perspektivy. Z jeho pohledu to bylo krásné.

„Přišly ti ty soubory?“ zeptala jsem se a nechala aktualizovat jeho e-mailovou schránku. Podle ní byly soubory odeslány. Očima jsem přeletěla po stránce a zarazila se u e-mailové adresy Madden.Julian@hotmail.com. Tohle nebyla jeho normální e-mailová adresa. Ani pracovní e-mail. Takovouhle e-mailovou adresu jsem v životě neviděla.

„Ano.“ Odpovídal zvolna, příliš zvolna. „Díky, miláčku. Jak se dostanu do letadla, dám ti vědět.“

Zavěsila jsem, a i když jsem si uvědomovala, že se to nedělá, prohlédla jsem si tu záhadnou schránku, tedy obsah složky s odeslanou poštou. Každý nerv v těle jsem měla ve střehu. Ramena mi sama od sebe poklesla a naklonila jsem se blíž k monitoru, jako by měl manžel v nejbližší chvíli projít dveřmi a obvinít mě, že ho špehuji. Tohle je špatné, ať se na do podívám z jakékoli stránky. Svého manžela nikdy nešmírují. Ale ďáblík na mém rameni mi zašuškal: *Také jsi nikdy neviděla žádnou e-mailovou adresu, o které bys nevěděla.* Okřikla jsem ho. Možná chtěl oddělit lidi z profese a osobní přátele. Možná ho otrávil, že si ho kvůli e-mailové adrese Jules.Madden pletli s ženskou. Nejspíš o nic nejde. Ale v hlavě mi z toho začalo tepat.

Rozklikla jsem složku s příchozí poštou. Tam trčela připomínka schůzky s doktorkou Montagueovou z manželské poradny, ke které jsme kdysi chodili. Nebyli jsme u ní už roky. Když mě Julian požádal o ruku, dala jsem si návštěvu poradny jako podmínku. Dvakrát mě na delší dobu opustil, kdyby se počítaly mikrorozchody, tak daleko vícrát, a po ročním odmlčení se objevil u mých dveří se snubním prstenem.

Sezení v poradně nebyla žádná romantika a podle mého počátečního dojmu z nich možná plynulo, že se k sobě nehodíme. Ale nakonec po spoustě upřímných zpovědí a slz jsme z toho vyšli dobře. Ovšemže nikdo jiný nevěděl, že docházíme do manželské poradny. Naše dlouholeté zasnoubení také vyvolávalo spoustu pozornosti a otázek. Naše rodiny i přátelé chtěli vědět, kdy hodláme oznámit nějaké datum svatby, jestli to bude za měsíc, za tři nebo za šest – přišlo mi to nesnesitelné. Pro všechny ostatní jsme prožívali lásku jako z filmu, pohádkový vztah, romantický filmový příběh. Jenže polibek a žádost o ruku mezi dveřmi vztah napravit nedokážou. Především se tím neodčiní zrada a odchod. Usmívala jsem se a přikyvovala, a nakonec jsem i já začala věřit v romantickou stránku toho všeho. Možná jsme si byli *souzeni*. Možná to byl náš osud. Copak jsem od toho prvního polibku na lodi nevěděla, že není cesty zpět?

A teď tu stojím a proklikávám se všemi e-maily z téhle jeho adresy. Žádný se netýká nějaké propagace jeho tvorby – první příznak toho, že nejde o náhradu pracovního nebo osobního e-mailu. Jediné zprávy přicházely z kanceláře doktorky Montagueové a od někoho jménem Sheila Sampsonová. Skousla jsem si dolní ret a mozkiem mi probleskla příšerná myšlenka. Julian téhle adresy užívá pro e-maily, o kterých nemám vědět. *Do hajzlu.*

Přejela jsem kurzorem na x, abych okno zavřela. Tohle nechci vidět. Když teď okno zavřu, můžu dál pokračovat v běžném dni a nic z toho nebude opravdové. Když hned to okno zavřu, můžeme se vrátit do života šťastného manželského páru, který se pokouší stvořit nový život.

Jenže ne. To okno prostě zavřít nedokážu. Musím to vědět. Nejčerstvější e-mail je starý jen tři dny. Předmět: *Půjdeš na ASMR?* Tam je zrovna teď, a příhodně má zpožděný let. Sdělení zprávy: *Na SRC jsme si to skvěle užili. Moc ráda tě uvidím v St. Louis.* Přerolovala jsem na jeho opověď: *Zajdeme ve čtvrtek večer na skleničku?*

Promasírovala jsem si spánky. Jak se tohle stalo? A co se vůbec stalo? Tyhle e-maily by mohly být něco jako pistole, z níž se ještě kouří, ale sotva mohou sloužit jako usvědčující důkaz. Bez rozmyšlení jsem otevřela webovou stránku s předpověďmi počasí a vypsala lokaci St. Louis – bouřky celý den. Napětí v ramenou mi nepatrně povolilo, aspoň že s tím počasím nelhal.

Okénko vyhledávače mě popichuje, že se právě hrabu v tajných e-mailech mého muže. Pobízí mě, abych zjistila, jak dlouho už spolu komunikují Madden.Julian a ssampson123 – to je opravdu její e-mailová adresa. Prsty mi létají po klávesnici. Napsat. Vymazat. Napsat. Vymazat. Napsat. Stisknu Enter. Vyskočí na mě asi deset – čtrnáct! zaječím v duchu – konverzací. Jsou rozložené do několika posledních měsíců a týkají se téměř všech Julianových pracovních cest. Jeho a její program se tak úplně nepřekrývají a nepíší si mimo domluvené termíny, což je opravdu mazané, když má člověk bokovku. Žádná digitální, papírová ani jiná stopa. Zalije mě vlna zklamání. Tak či tak chci definitivní důkaz. Tahle truchlivá sbírka e-mailů nic nedokazuje a jen si připadám jako mizera.

Vytáhnu kalendář, který jsem objevila předtím. Proč ne? Stejně už jsem do toho zaryla pořádně hluboko. Čím déle se kalendářem probírám, tím víc na mě vykukuje určitý vzorec. Už mi to skoro docvaklo, protože označená data mi připadají povědomá, ale na správnou odpověď ne a ne kápnout.

Vtom mi zazvonil telefon a při nečekaném zvuku jsem sebou pořádně trhla. Pete. Můj šéf. *Ach, do prdele!* Opravdu jsem ztratila hodinu tajným šmejděním v počítači svého muže, takže jsem prošvihla dnešní nejdůležitější schůzku na chatu? Schůzku, kterou jsem měla řídit...

Zakryju si obličej dlaní a hovor přijmu. „Pete, strašně se omlouvám. Okamžitě se jdu přihlásit.“

Kapitola 2

LIZ

Na kloubech prstů cítím, jak je boxovací pytel tvrdý. Měla jsem si ruce ovázat, ale zrovna teď je mi to jedno. Čím déle jsem tak seděla s vědomím Julianova *kdovíčeho*, tím víc jsem měla chuť do něčeho praštit. Ráno mě budou ruce pořádně bolet, ale když nebudu bušit do pytle, mohla bych uhodit Juliana, až se tady objeví. Sheila Sampsonová. Další účetní. Ano, tuhle blbost jsem o ní zjistila na platformě LinkedIn. A nepoužila jsem anonymní vyhledávání. Jen ať vidí, že si její profil prohlížela manželka jejího milence. Ať cítí obavy a nejistotu, které mě trápí od okamžiku, kdy jsem objevila tajnou Julianovu e-mailovou adresu.

Zaútočila jsem na pytel krátkým, prudkým úderem a pak ještě zvedákem. Dovedu boxovat natolik dobře, že jsem prošla tréninkem u Jillian Michaelsové, aniž bych si při tom zlomila zápěstí. Julian s tím začal krátce po svatbě, protože mu to navrhla doktorka Montagueová. Cítila, že by potřeboval nějaký ventil pro své pochybnosti. Ona pochopitelně měla na mysli jízdu na kole, běhání nebo přinejhorším nějaký frisbee klub, ale Julian si vybral box. Kopla jsem do boxovacího pytle a tiše vyjekla. Po celou dobu jsem Juliana milovala. Kopla jsem znovu a přidala dva údery v krátkém sledu. Proč mu moje láska nikdy nestačila?

„Miláčku?“ křikl Julian hlasitě, aby přehlušil plejádu našťvaných písniček, kterou jsem si ke cvičení vybrala.

Ještě jednou jsem bouchla do pytle, než jsem se otočila tváří k němu. Po obličeji mi klouzaly kapky potu a namáhavě jsem lapala po dechu. Ovanul mě chlad, ten ale neměla na svědomí klimatizace, kterou jsme tady dole měli nastavenou na arktický vzduch. „Vítej doma.“ Ani jsem se nesnažila maskovat vztek, který v těch slovech syčel.

„Jsi v pořádku?“ Udělal krok ke mně, ale pak zřejmě zaregistroval hněv, který mi musel sršet z očí, takže si to zase zamyslel a zůstal stát.

„Kdo je Sheila Sampsonová?“

Napřed vykulil oči a pak je přivřel. Založil si ruce na prsou a upíral pohled někam přes moje rameno. Tímhle mi odpovídá? To je ale idiot. „Tys četla moje maily?“

Jeho obvinění se mnou ani nehnulo. „Ano, Julesi. *Kdo to je?*“ opakovala jsem, protože on chce vidět problém v něčem docela jiném.

Změna v tónu mého hlasu ho přiměla o krok ustoupit. Oči upíral na podlahu. Musela jsem odolat pokušení zamávat mu dlaní před obličejem a zařvat na něho „Haló!“. Ráda bych mu dopřála, aby o všem zapochyboval, ale svého manžela dobře znám. Možná líp, než se zná sám. Může se spolehnout, že budu zuřit. Protože i kdyby v tom nehrál roli sex, je v tom namočená doktorka Montagueová. A jestliže Julian navštěvoval doktorku Montagueovou, znamená to, že je nervózní. Už zase. Byl vůbec během posledních sedmnácti let někdy úplně v klidu?

„Je to kamarádka,“ řekl nacvičeným, odměřeným tónem, který jsem v minulosti slyšela už tolikrát.

„Kamarádka, která tě přiměla kontaktovat doktorku Montagueovou? Kvůli které sis založil novou e-mailovou adresu, abyste si mohli psát? Kdo tě přivedl zpátky k boxování?“ Takle poslední otázka vycházela jenom z mého odhadu, ale ztuhlý výraz v jeho obličeji mluvil za vše. Takže chodí

boxovat. Nevynechá žádnou dohodnutou schůzku. Julian je milenec v rámci pracovních cest. A to ho ničí.

„Není to tak, jak si myslíš.“ Pročísl si prsty vlasy.

Po tomhle kliše se naježím, přidržím se opěradla pohovky a zatnu zuby. „Co si já myslím, Juliane?“

„Krucinál, Liz! Nechceš si sednout a nechat mě to vysvětlit?“

Nepohnu se ani o píd. Probodávám ho pohledem.

Přetře si tvář dlaní. „Když se posadíš, tak ti to vysvětlím.“

S předstíranou lhostejností obejdu pohovku a u toho konce, který je od něho nejdál, se k němu otočím. Posadím se na boční opěradlo. Srdce mi zběsile tluč. Cítím bušení v hrudi, ale přesto jsem podivně klidná. Všechna zklamání a obavy a pochybnosti posledních hodin jsou ty tam. Pěkně jedno po druhém. V následující minutě se všechno dozvím.

„Ubezpečuji tě, že nejde o žádný spalující vztah,“ prohlásí. Když jsem se na něho zamračila, odkašlal si a zvedl ruce. „Ano, zašli jsme několikrát na skleničku, ale až do dneška nedošlo k ničemu fyzickému.“

„Až do dneška.“ Sepnu ruce. Cítím, jak se mi nehty zarývají do kůže, abych ulevila tlaku, který ve mně narůstá. *Dnes? Proč sakra dnes, Juliane? Předtím nebo potom, co ti došlo, že jsem viděla tvoje tajné e-maily?* Svírá se mi žaludek, ale přinutím se ke klidu.

„Na letišti mě políbila.“

„A tys jí to políbení oplatil?“ Na jedné straně bych pořád chtěla vědět, kdy přesně k tomu došlo, ale v celé té věci nejde o nějak důležitou informaci. A podle Julianova výrazu dokážu uhodnout, že se zrovna pokouší vymyslet, jak se z toho maléru vymotat. *Neměli jsme žádný pokoutní sex, miláčku. Jen jsme rádi zůstávali dlouho vzhůru a povídali si.* Pravda, polibek není sex, ale zcela určitě to něco je, zvláště u někoho, kdo je pět let ženatý. Jak se vlastně člověk může dostat do situace, která zahrnuje líbání mimo manželství?

„Vzpomínáš si, jaké to bylo, když jsme se zasnoubili a já jsem byl pořád někde na cestách? Tys jezdila se mnou, kdykoli jsi mohla, a celý náš život byl jako dovolená? Byli jsme mladí a šťastní a hladoví.“

V jeho slovech postrádám jakoukoli omluvu nebo vysvětlení. Má pravdu, tak to skutečně bylo, ale míří špatným směrem. Období potom, co jsme se k sobě vrátili a hned se zasnoubili, bylo děsné. Pokoušeli jsme se spravit to, co Julian tak bezcitně rozbil. Společné výlety uplynuly jako dech. Ale za nocí na pohovce v *mém* bytě – ne v našem, to ještě ne – jsme se dělili o popcorn a koukali na filmy, když jsme předtím celý den stěhovali do bytu Julianovy krámy a pak se hodiny milovali; to všechno mám v paměti stejně zřetelné, jako by se to stalo včera. Jak to přijde, že jemu nejvíc záleží na těch výletech? A jak to, že o tom nevím?

„A tebe pak povýšili,“ pokračuje, „a blížil se den svatby a John mi řekl, že by mě mohl přesunout na stabilnější pozici v Parsippany. Našli jsme si dům a tebe tak vzrušovalo, že začneme žít spolu.“

Vzpomínám si, že jsem něco takového řekla. Vybavuje se mi pocit klidu, který mě ovládl, když jsme míjeli ceduli PRODÁNO na pozemku před domem. Přestěhování na typické předměstí mi připadalo jako velký a nezbytný krok.

„Tebe to také vzrušovalo,“ řeknu na to tiše, sotva slyšitelně.

„Ano, vzrušovalo. A pořád mě to drží. Jde o to... Já jsem si ani neuvedomil, že by mohl nastat nějaký problém, dokud jsem nezačal znovu služebně cestovat.“

Drmolí dál, ale já už ho neposlouchám. *Problém*. To slovo mě tvrdě zasáhne. Ano, Julian mluví o tom, že šoustat s někým jiným je problém. Ovšem ten problém podle mě spočívá v něm – ne v nás, ne ve mně. Proč jsem tak debilně naivní? Tahle potíže přichází jako důsledek toho, že se vdáte za svou první lásku. Část vašeho já, a nesejde na tom, jak malá, ho pořád miluje jako někdejšího teenagera.

„Vůbec jsem si neuvědomil, jaký se ze mě stal nudný patron spokojený sám se sebou. Potom jsem začal znovu cestovat a bylo to jako... poprvé vidět všechno jasně.“

No tohle. Takováhle kliše ze sebe Julian sype, jen když má máslo na hlavě. Mohli jsme prožívat romantický vztah jako z knížky, ale dává si velký pozor, aby nic v jeho filmech nepřipomínalo nějaké kliše, a někdy s tím má docela potíže. *Ach, proboha.* On tu Sheilu miluje.

„To díky Sheile?“ zeptám se docela klidně, přestože hurikán ve mně hrozí, že mě rozerve.

Podívá se na mě a vydrží můj pohled. „Díky sobě, a ano, možná i trochu kvůli Sheile.“

Když mě vezme za ruku, neodtáhnu ji, i když bych chtěla. Jeho dotek mi připomíná toxické bahno.

„Za celý život jsem nikdy nemiloval nikoho jiného než tebe. I když jsme byli od sebe... Vždycky jsem se vrátil kvůli tobě. Tys byla jediná žena, kterou jsem miloval, zatímco se mě ten mladý rebel ve mně pokoušel přesvědčit, že je to jinak. Neříkám, že Sheilu miluju, protože tak to není.“

„Ale něco jsi určitě cítil, když tě políbila.“ Sotva jsem dokázala tu větu dokončit. Julian se líbal s jinou ženskou.

„Ano. A k smrti mě to vyděsilo.“

V duchu jsem porovnávala data v e-mailech s jinými daty z našeho života. „Proto jsi chtěl mít dítě? Protože jsi poznal Sheilu?“

„Doktorka Montagueová říkala, že je to příšerný nápad. Že bych tě jen čím dál víc nesnášel. Ale musel jsem s tím něco dělat a napřed jsem to vnímal jako dobrý krok. Ale pak se ti jeden měsíc opozdila menstruace a já jsem se začal bát úplně opačně.“

V mysli jako by se mi otevřel kalendář, který jsem prohlížela odpoledne a jednotlivá data mi konečně zapadla do vzorce. V hrdle jsem pocítila stoupající žluč. Ruka se mi zlostí zkroutila a vytrhla jsem mu ji z dlaně. Julian sledoval mou periodu. Když jsem si spojila jeho kalendář s rozpisem

služebních cest... on to plánoval. Záměrně bránil tomu, abych s ním mohla otěhotnět. *Do prdele!* Cítila jsem potřebu vmést mu to do tváře, ale nedokázala jsem to. Ještě ne. Ohromilo mě to a mlčela jsem jako zařezaná. Čím déle jsem se na něho dívala, tím víc mi jeho výraz prozrazoval. Ke kolika pravdám se ještě takhle nevědomky přizná? *Zahrab ještě do větší hloubky, manželku!*

„Je mně to líto, Liz,“ řekl procítěně. „Nevím, co jiného k tomu můžu říct.“

Pro začátek by stačilo *miluji tě*, ale jaksi jsem věděla, že nic takového nepříjde. Vstala jsem a vracela se k boxovacímu pytli. Zmáčkla jsem tlačítko Play na hudební věži a natáhla si chrániče rukou. Ani za nic se na svého nevěrného manžela nepodívám.

„Můžeš spát v pokoji pro hosty,“ zasyčela jsem a praštila do pytle.

Kapitola 3

LIZ

Tak prázdná jako teď mi naše postel nepřipadala ani během všech těch období, kdy byl Julian pryč. Bez deky mi v ní bylo chladno, ale pod ní dusné horko. Moje pocity poletovaly jako bumerang mezi zuřivostí, melancholií a nejistotou. Jeho nepřítomnost jako by zatěžovala vzduch a trápil mě nesnesitelný pocit nespokojenosti. Obě možnosti, které se mi nabízely – opustit Juliana nebo se pokusit, aby to zase fungovalo –, mi připadaly špatné. V podobné situaci už jsme byli a v hloubi duše jsem věděla, že se v ní ocitneme znovu. Julian nás rozloží a zase spraví a znovu rozloží, až už to spravit nepůjde. Ale pro něho ten nenapravitelný stav nikdy nenastane.

Znovu jsem odhodila přikrývku. Studený vzduch z klimatizace mi ochlazoval hořící líce. Otřela jsem si několik slz a zavzdychala jsem, když mi pohled padl na Julianovu knihu a čtecí brýle. Noc co noc si Julian přesně pětadvacet minut čte. Ale dnes večer – první potom, co jsem ho vykážala do pokoje pro hosty – zůstala kniha neotevřená. O hodinu dřív bzučela pračka, takže jsem aspoň věděla, že nespí v tom, co měl na cestě. Ne že by na tom záleželo. Bylo mi jedno, jestli se cítí pohodlně, nebo ne. Zasloužil si něco mnohem horšího než postel pro hosty.

Vstala jsem dřív, než jsem si to stihla rozmyslet, sebrala jsem jeho knihu a brýle a přešla přes chodbou. Dveře zůstaly pootevřené, ale stejně jsem zaklepala, ještě než jsem vešla. Julian ležel napříč přes postel, jednu ruku vsunutou pod hlavou, ve druhé držel telefon. Mžoural na displej, a tak jsem si domyslela, že se pokoušel číst. Z duše nenáviděl, když musel něco číst na telefonu. Knihu, kterou si s sebou vzal do St. Louis, asi už musel přečíst. Tohle pomyšlení mi okrajově zlepšilo náladu. Jestli měl čas dočíst knížku, netrávil všechno volno se Sheilou.

„Přinesla jsem ti tvé věci.“

Zvedl ke mně hlavu a tělo mu ztuhlo v nepohodlné poloze. „Díky.“

Držela jsem si knihu na prsou jako štít. Zpod víček mi klouzaly slzy. I v těch nejhorších chvílích jsme se ve společnosti toho druhého cítili dobře. Sotva mě tahle myšlenka napadla, hned jsem věděla, že to není pravda, ale taková chvíle jako teď mezi námi ještě nevyvstala. Hlavně proto, že Julian se nikdy nezdržoval doma tak dlouho, aby k ní mohlo dojít. Odešel a já jsem se pak po kouskách sbírala. Když se vrátil, přivítala jsem ho sice obezřetně, ale s otevřenou náručí. *Nebreč, nebreč!* Projednou mé tělo poslechlo.

Julian obešel postel a zůstal stát dva kroky přede mnou. Klopil oči, paže si ochranitelsky překřížil na hrudi. „Můžu... Můžeme si promluvit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že ani ne.“

„Můžeš mě aspoň poslouchat? Prosím.“ Řekl to žadonivě, a i když mě unavovalo mu naslouchat, přikývla jsem a posadila se na okraj postele. Nic z toho, co mi poví, situaci nijak nezmění. Tedy ne ve skutečnosti. Julian odejde. Když ne hned, tak nakonec ano. O téhle pravdě jsem nepřemýšlela už několik let. Po svatbě a potratu nikdy nezakolísal. *Až doted'.*

Vzal ode mě knihu a brýle a hodil je na polštář. Brýle zaračotily na dřevěném čele postele a při tom zvuku to se mnou trhlo.

„Tyhle jsou nové.“

„Nic se jim nestalo.“ Propletl prsty s mými.

Dobře známý vzrušivý pocit, který provázal jeho dotek, byl stále v pohotovosti. Zachvěla jsem se, sevřely se mi vnitřnosti a srdce jako by se zajíklo. Po celé poslední tři dny jsem nejvíc ze všeho chtěla znovu cítit na sobě jeho ruce, jeho stehna na mých... *Ted' absolutně ne.*

„Měla bych jít, Julesi,“ řekla jsem a vymanila ruku z jeho sevření.

„Liz, já tě miluji.“ Tenhle výkřik do prázdnoty mě přikoval na místo. Konečně z něho vypadla slova, která měl opakovat celý večer. „Ale to ani přesně nevyjadřuje to, co k tobě cítím, jenže nic lepšího neznám.“

To nebyla pravda. V počítači měl nejméně sedm filmů o naší lásce. Ale prozatím jsem se s jeho tvrzením spokojila.

Upřeně mi hleděl do očí. „Právě proto se Sheilou k ničemu nedošlo. Ne proto, že bych se bál nebo že by k tomu nebyla příležitost... Příležitost byla, to čestně přiznám. Ale já tě miluji a přísahal jsem, že tě budu milovat navždycky. A myslel jsem to vážně.“

Znovu mě vzal za ruku a dovolila jsem to. Tělem mi přejela vlna touhy, ale tentokrát působila jinak. Nepřinášela tu bolest ze dnů samoty, ale drtivou potřebu intimního kontaktu s manželem. Abych ucítila to propojení, které se tak zoufale snažil zachránit. Bylo by snadné vyskočit mu do klína a zbytek jeho řeči udusit rty, ale odmítla jsem se pohnout. Zaslouží si, aby se takhle plazil.

„Nemám žádný zájem porušit náš svatební slib, už nikdy, ani tak, jak jsem to udělal dnes – ani zítra, ani příští rok, ani po třicet let, která ještě přijdou. Všechno, co jsem ti řekl tehdy před svatbou na té střeše, pořád platí.“

V té chvíli se mi vybavila podivná vzpomínka. On to myslel v dobrém, a je pravda, že naši svatbu jsem uchovávala v paměti jako stopu čehosi báječného. Ale ta chvíle na střeše hotelu, kde se konala svatba, pro mě byla příšerná v tom, že

jsem nevěděla s jistotou, jestli má Julian v plánu absolvovat celý obřad nebo znovu upláchne někam do noci. Vždycky tvrdil, že ode mě neutíkal, ba na to ani nemyslel. Že prostě potřeboval nějakou chvíli – či spíš několik dlouhých chvil – strávit mimo objektivy fotoaparátů a tlak toho všeho. Tehdy jsem se rozhodla mu věřit. Ráda bych v tom pokračovala a věřila mu i teď.

„Vybral jsem si tebe, Elizabeth Grace Maddenová. Navždycky.“

Potom mě políbil. Vůbec ne měkce, zvolna nebo kajícně. Působilo to majetnický a zoufale a tak tvrdě, že jsem se celá nabudila, jako by mě něco bodlo nebo mnou projela rána elektrickým proudem. Zabořila jsem mu prsty do vlasů, a když mě svalil na postel, nechala jsem ho. Měla bych to zarazit. Udělala jsem chybu. On se přece svými rty teprve před pár hodinami dotýkal někoho jiného. Jenže jsem to nedokázala. Milovala jsem ho. A vždycky ho milovat budu.

Vznášel se nade mnou, oči mu ztmavly vášní a jeho touha se zřetelně projevovala v místech, kde se dotýkala naše těla. „Proboha, Liz. Já tě miluju k zbláznění.“

Při těch slovech jsem ztuhla. Tím mi rozhodně nepomohl. Když mluvil, pořád mi tím připomínal, proč se vlastně udobřujeme. Tohle se vůbec nepodobalo sbližovacímu sexu z minulých případů. Bylo to lepší, což mě přesvědčilo, že je to mezi námi mnohem horší než kdy dřív.

Položila jsem mu prst na rty a přitáhla ho na sebe. „Už nemluv.“

Sledovala jsem, jak obloha tmavne, a všechny emoce posledních několika hodin na mě těžce dolehly. Tím sexem se to všechno jen zhoršilo. Věděla jsem, že to tak bude, ale doufala jsem, že bychom z toho mohli vyjít nějak znovu propojení. Místo toho ze mě prýštilo zoufalství, které zůstalo jako důsledek každého našeho doteku a polibku. Julian se ke

mně tiskl, přitahoval mě blíž a hlouběji a pohyboval našimi těly spojenými v jedno, dokud jsme oba současně neexplodovali. Jenže taková hluboká bezúčinnost neobnovuje propojení – přináší rozloučení. Julian opět bojoval se všemožnými částmi svého já, které odmítaly představu, že by zůstal se mnou. Tuhle bitvu prohrál už v osmnácti a ve čtyřiaadvaceti znovu. To jsme ještě byli děti a hráli si na lásku, takže jsem tenhle nedostatek nezpozorovala. Dožadovala jsem se, aby to odčinil, a přitom jsem s jistotou věděla, že ho stejně vždycky přijmu zpátky. Ovšem teď už nejsme děti. Sázky stojí výš, rozchod je složitější. Proto mu trvalo tak dlouho, než podlehl, ale nakonec pokaždé podlehne. Tentokrát to budu já, kdo půjde.

Když jsem brala za kliku, ruce se mi třáslly. Julian byl láskou mého života. A dnes v noci ho opustím, aby už nemohl opustit on mě, jak to dělal vždycky. Musím si zlomit srdce, abych je zachránila. Jen tak posedávat a čekat, až zase zmizí, jak jsem to dělala všechny roky, nepřipadá v úvahu. Líbal se s cizí ženskou, lhal mi, švindloval a intrigoval proti mně. Proto ve mně narostlo tohle rozhodnutí. A důvody jsou hlubší než jen nějaká Sheila Sampsonová a políbení na letišti.

O deset minut později jsem pořád ještě seděla v autě zaparkovaném na naší příjezdové cestě. Ne že bych ve svém rozhodnutí zakolísala, jenže jsem prožila dlouhou dobu v téměř knižní romanci, dokud se právě teď neobjevilo znamení. Mohlo dojít k malým nebo velkým věcem, jež by mě přiměly zůstat – Julian vyběhne z domu, v rádiu zahrají písničku, která se bude významně dotýkat mé situace, přijde dokonale načasovaný telefonát, po kterém se mé trápení ukáže jako hloupé. Nic takového se nestalo. Naposled jsem se podívala na náš dům, vyjela z příjezdové cesty a dala sbohem posledním sedmnácti letům svého života.

Kapitola 4

LIZ

Ráno se věci jevily pořád stejně temné a sluneční světlo vtékající oknem do hotelového pokoje ještě víc zdůraznilo holou pravdu. Odešla jsem od manžela. Mám v telefonu deset zmeškaných hovorů, takže si toho všiml. Ví to i jeho dvojče – sestra Jane. S Jane jsem se poznala na stejné výletní plavbě, při níž jsem potkala Juliana. Od té doby nás pojilo pevné přátelství. Bydlely jsme spolu na pokoji během studií, byly ve stejném sesterstvu a po skončení školy jsme společně cestovaly. Naše přátelství spolehlivě přečkalo můj vztah s Julianem a všechny jeho zvraty. Právě Jane mě vždycky dávala dohromady.

Jenže tentokrát to nepůjde. Jane mi byla oporou pokaždé, kdy mi Julian způsobil trápení, ale když mi navlékl na prst snubní prsten, vyjádřila se jednoznačně. Pokud někdy já zlomím srdce jejímu bratrovi, a ne on mně, postaví se na Julianovu stranu. Jedním dechem mi radila, *neber si ho*. Julian o ničem z toho neměl tušení, takže mě nepřekvapil jeho předpoklad, že prvním člověkem, na kterého se obrátím, bude má nejlepší přítelkyně, a že mi Jane samozřejmě poskytne útočiště.

Zvedla jsem pokličku na donášce hotelové služby, kterou jsem si objednala na příliš časnou hodinu. Lívance vypadaly

božsky a byla jsem ráda, že moje lítostivé já přemohlo hlas rozumu, když jsem si je včera večer objednala. To poslední, co by teď můj žaludek uvítal, by byly vaječné bílky. Téměř jsem nespala, v hlavě jsem měla zmatek a z očí se mi kutálely slzy. Nevěděla jsem, kam mám jít, a teď to na mě dolehlo. Jednou možností byli moji známí z West Doveru, jenže příliš mnoho z nich byli naši společní přátelé – totiž přátelé našeho páru – a nikdo z nich přesně nevěděl, co se mezi námi odehrávalo. Matce jsem nikdy neřekla, jak to mezi mnou a Julianem chodí, a starší sestra Cecilia žila příšerně daleko. Jane samozřejmě nepadala v úvahu, a tak mi zůstala poslední možnost. Opravdu mě netěšilo, že zrovna tohle má být moje jediná volba.

Listovala jsem seznamem kontaktů v telefonu, dokud jsem nenašla tátovo číslo. Nevolala jsem mu už dlouhé měsíce. Jako dcera jsem se cítila provinile. Nebyli jsme si nějak zvlášť blízcí, ale zůstávali jsme v celkem pravidelném kontaktu. Nezajímaly nás povrchní telefonáty k narozeninám a svátkům a podobně. Ale když má mladší nevlastní sestra Zoey nastoupila na vysokou školu, měla jsem nějak méně důvodů mu volat, a tak se interval mezi telefonáty protahoval. Táta také nebyl stavěný na kdovíjaké udržování kontaktů. Nejspíš si ani neuvědomoval, že jsme spolu nemluvili už pěkných pár měsíců. A i kdyby si toho byl vědom, neměl by mi to za zlé.

Táta hovor přijal po prvním zazvonění. „Lizzie?“

Po tomhle oslovení jsem se naježila. Takhle mi směl říkat jediné on a ani tak se mi to nelíbilo.

„Ahoj, táto.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se vnuknutím nějakého šestého smyslu, který měl odjakživa. Po celý život se mi stávalo, že když jsem na tom byla úplně nejhůř, přišel za mnou do pokoje. Opřel se o zárubeň dveří a tvářil se jako nevinátko. *Je všechno v pořádku, Lizzie?*

„No, víš,“ spustila jsem a naráz jako by mi to dodalo na jistotě, „potřebovala bych někde přebývat několik... nějakou dobu.“

„Mráčky v ráji, zlatíčko?“ Mluvil nevzrušeně, ale bylo pod tím znát, že má starost. Tohle jsem cítila pokaždé, když jsme se spolu bavili o Julianovi. Často jsem uvažovala, co si o něm táta myslí a jak ho vidí, když se na něho podívá prizmatem všech těch let, ale vždycky jsem se bála na to zeptat.

„*Táto.*“

„Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš potřebovat. Máš ještě klíč od domu?“

Po dvou hodinách a omluvence v zaměstnání, že mi není dobře, jsem stála před vchodem do řadového domu č. 509 v Ardena Gardens. Tohle sídliště městských domků patřilo mezi několik předměstských okrsků, kterým máti během posledních dvaceti let zařídila, že je převzaly Ardena a okolní městečka, takže dostupné bydlení v nich se stalo ještě dostupnější. Táta se přestěhoval do Ardeny, když jsem po prázdninách nastoupila do čtvrtého ročníku střední školy – tehdy vyšlo najevo, že má se svou asistentkou z fakulty dvouletou dceru. Zoey – jeho nemanželská dcera a moje nevlastní sestra – zůstala dobrému starému tátovi na krku, protože její matka se rozhodla vstoupit do Mírových sborů, což ho zcela šokovalo. V praxi to vedlo k tomu, že Zoeyin příchod uvedl naše životy do naprostého chaosu, a to se mírním. Máti je třeba přiznat, že se pokusila strávit manželovu nevěru a přimnout i jeho dítě, přičemž Zoey byla *rozkošná*, ale nakonec toho na ni bylo moc. Táta a Zoey se odstěhovali do městského nájemního domku půl hodiny cesty na východ a ještě pořád tam žili.

Jejich městský dům byl poněkud svérázný, a i když jsem si tam nikdy nepřipadala jako doma, bylo to lepší než žít sama v nějakém ušmudlaném bytě na opačném konci města. Si-

tuace v naší rodině možná nebyla ideální, ale když jsem viděla, že oba moji rodiče v novém životě nechřadnou, byl pro mě ten přechod jednodušší. Příhodné bylo, že Julian žil ne daleko. První rok po rozchodu rodičů se pro nás tátův dům stal jakýmsi útočištěm. Máma k tomu mnoho neřekla, takže když jsem dospěla, uvažovala jsem, co si o tom doopravdy myslela. Ale moje sestra Cecilia se vyjadřovala za obě a namluvila toho až dost. Po rozvodu tátu ze svého života odřízla a myslela si, že bych to měla udělat stejně. Cecilia odmítala mít s naší nevlastní sestrou cokoli společného a tahle smutná pravda platila až doteď.

Zalovila jsem v kabelce a hledala placku s logem Rutger-sovy univerzity, na jejíž šňůrce jsem měla už od střední školy klíč od tátova domu. On se ještě několik hodin zdrží v kampusu. Každé léto se věnoval výzkumu a psaní článků, často cestoval do jiných škol v zemi i v zahraničí. Někdy jezdila Zoey s ním. Jindy trávila léto u své matky, která se vrátila z Mírových sborů a neprodleně se odstěhovala o tři státy dál. Jak jí Zoey mohla všechno odpustit, to jsem dost nechápala. Ale vím, že to dokázala.

Uvnitř městského domu to vypadalo stejně jako vždycky. Obývací pokoj celkem pěkně uklizený, ale všude zůstaly roztroušené důkazy o tátově výzkumu, hlavně štosy knih. U dveří odpočívaly Zoeyiny tenisky. Její klíče ležely v misce. Ale neměla být doma. Táta říkal cosi o nástupu do nějaké práce, ale nejspíš se pletl. Šla jsem podle tichého zvuku její oblíbené kapely Wilderness Weekend až k jejímu pokoji. Dveře byly přivřené, ale úzkou škvíru jsem si vyložila jako pozvání vstoupit dovnitř, takže jsem jen ledabyly zaklepala.

Když jsem dveře pootevřela, celá jsem zkoprněla. Zaclonila jsem si oči, ale ten pohled stejně jako by se mi vypálil do sítnic. Zoey a její přítel – totiž bývalý přítel, soudě podle toho, co jsem slyšela naposled – leželi sice přikrytí prostěradlem, ale očividně nazí a zapletení do sebe. Koukla jsem na ně šterbinou mezi prsty. Zoey na mě otráveně zírala, v čemž

měla praxi. Andrew se odtáhl, jak se od takového křiváka dalo čekat.

„Pamatuješ si na Andrewa?“ zeptala se Zoey až příliš klidně vzhledem k dané situaci.

Jestli si ho pamatují? Jistěže ano. Také si vzpomínám, jak se rozešli, protože ho Zoey načapala, jak spí s jednou z jejích nejlepších kamarádek – až na to, že při tom *nespali*.

Vytočilo mě to. Co si o sobě ten kluk myslí? Opravdově jsem se naštvála na všechny ty mladé holky, které věří v sílu první lásky a nedokážou mizerného kluka pustit k vodě. Na holky jako já. Kde bych dnes byla, kdybych se tehdy na Juliana vykašlala?

Vytáhla jsem se do plné výšky – tedy skoro do sto sedmdesáti centimetrů – a předvedla jim nejlepší napodobeninu přísného rodiče. „Do pěti minut vás oba čekám dole v přízemí.“ Vycouvala jsem ven ze dveří, ale na prahu jsem se ještě zarazila. „Nenuťte mě, abych se sem musela vrátit.“

Kapitola 5

ZOEY

Pozorovala jsem ségru, jak rázuje po obýváku sem a tam, a přitom jsem si stahovala vlasy do ohonu. Andrew potom, co nás Liz vyrušila, ze dveří prakticky vystřelil, takže já jsem se do pětiminutového limitu pohodlně vešla. Jak jsem koukala na ustarané vrásky vepsané do Liziny tváře, hodně mi připomínala tátu, což se nestávalo často, protože co do podoby má hodně po své matce. Měla bych jít a obejmout ji, ale na Liz bylo něco divného. Zaprvé to, že je v našem domě. Sestra nesestra, Liz tady nebyla déle než rok. Zadruhé – tahle situace byla pochopitelně trapná, ale musí kvůli tomu takhle vyšilovat? Přece nás nechýtila uprostřed nejlepšího a ani neviděla nic neslušného. Byli jsme úplně přikrytí.

Odkašlala jsem si a vešla jsem do obýváku. „Tak jsem tady, jak jsi chtěla.“

Liz se zastavila uprostřed kroku a otočila se ke mně. Bledá, nenamalovaná. Vlasy si stáhla do jakéhosi rozčuchaného drdolu. A oči, obvykle stejně zářivě oříškově hnědé jako ty moje, měla potemnělé, vykulené a jaksi zběsilé. Polkla jsem zbytek hloupých keců, které jsem jí zamýšlela říct. Sice nás dělilo víc než dvanáct let a tato doba mi připadala jako nepřekročitelná průrva plná nástrah a pozemních min a názorů jiných lidí, ale svou sestru jsem znala. Strávila jsem roky tím,